

Sygn. akt IV U 627/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Iwona Hansz

Protokolant: Katarzyna Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2013 r. w Koszalinie

sprawy	J. K. (1)
przeciwko	Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę

na skutek odwołania J. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia 15 stycznia 2013 r., znak (...)

oddala odwołanie.

/SSO Iwona Hansz/

Sygn. akt IVU 627/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z 15.01.2013r. odmówił ubezpieczonemu J. K. (1) prawa do emerytury na podstawie art.184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. Dz.U. z 2009r. nr 153, poz.1227 ze zm.), ponieważ ubezpieczony nie udowodnił wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach. Uznany przez organ rentowy okres pracy w szczególnych warunkach wynosi 1 rok 6 miesięcy i 27 dni. Organ rentowy nie uwzględnił jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresów od 28.11.1975r. do 30.09.1992r. w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w D. ponieważ ubezpieczony był w tym okresie członkiem Spółdzielni a nie pracownikiem.

Ubezpieczony w odwołaniu od powyższej decyzji zarzucając, że w okresie od 28.11.1975r. do 30.09.1992r. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca ciągnika, kombajnów i pojazdów gąsienicowych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony J. K. (1) dnia 31.12.2012r. zgłosił wniosek o emeryturę. Wiek 60 lat ukończył w dniu 02.01.2013r. Nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Udowodnił przed organem rentowym, że do dnia 31.12.1998r. posiada okres składkowy i nieskładkowy w rozmiarze co najmniej 25 lat i rozwiązał stosunek pracy. Uznany przez organ rentowy okres pracy w szczególnych warunkach wynosi 1 rok 6 miesięcy i 27 dni.

(bezsporne)

Od 28.11.1975r. ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy o pracę i pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako operator spycharko-koparki. Od 20.12.1979r. był członkiem Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej im. (...) w D. i jako członek pracował w spółdzielni do 30.09.1992r. Był wynagradzany według zasad obowiązujących członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych.

(dowód: zaświadczenie o pracy i dochodach ubezpieczonego spółdzielcy

Wystawione przez likidatora (...) w D. k. 17 akt ZUS, zeznania

świadków J. K. (2), L. S. i R. Z.

k.22-23 a.s.)

Sąd zważył co następuje:

odwołanie nie jest zasadne.

Sytuację osób ubiegających się o wcześniejszą emeryturę, urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r. normuje przepis art.184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn. Dz.U. z 2009r. nr 153 poz.1227 ze zm.), który stanowi, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl ust. 2 art. 184 ustawy emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Przepis ten ma charakter przejściowy, bowiem zawarty został w rozdziale 2 działu X ustawy zawierającym przepisy intertemporalne. Dotyczy on wyłącznie tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych już legitymowali się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym - a w tym wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, lecz nie osiągnęli wieku emerytalnego.

W przypadku ubezpieczonego J. K. (1) (urodzonego (...)) niesporne jest, że osiągnął on wiek emerytalny 60 lat po 31.12.2008r., nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i rozwiązał stosunek pracy, udowodniony przez niego okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 25 lat. Organ rentowy uznał, że ubezpieczony nie posiada wymaganego okresu w pracy szczególnych warunkach.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sądu uznał, że ubezpieczony nie wykazał przed Sądem, że w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS tj. 01.01.1999r. posiadał okres zatrudnienia w szczególnych

warunkach wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym 65 lat - dla mężczyzn.

Dotychczasowymi przepisami były przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8 poz.43 ze zm.), które w § 4 ust.1 stanowiły, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Uznany przez organ rentowy okres pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach wynosi 1 rok 6 miesięcy i 27 dni.

Ubezpieczony w odwołaniu domagał się uznania za okres pracy w szczególnych warunkach okresu pracy od 28.11.1975r. do 30.09.1992r., w czasie którego pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca ciągnika, kombajnów i pojazdów gąsienicowych.

Istota sporu sprowadzała się zatem do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia kolejny warunek niezbędny do nabycia prawa do emerytury, a mianowicie, czy przez co najmniej 15 lat wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do powołanego rozporządzenia

Z zaświadczenia o pracy i dochodach ubezpieczonego spółdzielcy wynika, że ubezpieczony pracował w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej im. (...) w D. od 28.11.1975r. Od 20.12.1979r. był członkiem spółdzielni i jako członek pracował w spółdzielni do 30.09.1992r. Był wynagradzany według zasad obowiązujących członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych. Ze spójnych, wiarygodnych i obiektywnych w ocenie Sądu zeznań świadków J. K. (2), L. S. wynika, że świadkowie J. K. (2), L. S. i ubezpieczony byli pracownikami Spółdzielczego Kombinatoru Budowlano-Usługowego w K. z siedzibą w P., który w roku 1979 został przejęty wraz z pracownikami przez Rolniczą Spółdzielnię Produkcyjną w D.. Świadek R. Z. pracował w (...) w latach 1979-1990. Wszyscy świadkowie potwierdzili, że zostali przyjęci w poczet członków spółdzielni choć nie pamiętali daty tej czynności. Zeznali też, że ubezpieczony jeszcze przed przejęciem przez spółdzielnię pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako operator spycharko-koparki i takie czynności wykonywał także w (...) w D..

Jak wynika z wiarygodnego w ocenie Sądu dowodu z dokumentu wydanego przez likwidatora (...) w D. ubezpieczony został przyjęty w poczet członków (...) od 20.12.1979r. i jako członek pracował w spółdzielni do 30.09.1992r. Był wynagradzany według zasad obowiązujących członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych. Z kolei z zeznań w/w świadków wynika, że w okresie od 28.11.1975r. do 19.12.1979r. wykonywał w ramach stosunku pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace operatora spycharko-koparki.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17.02.1961r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz.U. nr 12 poz.61 ze zm.) przedmiotem gospodarczej działalności rolniczej spółdzielni produkcyjnej było prowadzenie wspólnego gospodarstwa rolnego w oparciu o osobistą pracę członków, a zdolny do pracy członek spółdzielni miał prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w zakresie ustalonym przez statut (art.95 § 1 i art. 113 ustawy).

W wyroku z dnia 22.12.1972r. (...) 543/72 (OSNC 1973/9/163) Sąd Najwyższy stwierdził, że art.113 ustawy z dnia 17 lutego 1961r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz.U. nr 12 poz.61) statuuje swoisty stosunek prawny, odmienny zarówno od pracowniczego jak i spółdzielczego stosunku pracy, mianowicie stosunek wynikający z prawa i obowiązku członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej wykonywania pracy w tej spółdzielni w zakresie ustalonym przez statut lub uchwałę walnego zgromadzenia. Do tego stosunku prawnego przepisy o spółdzielczym stosunku pracy nie mają zastosowania, stosują się natomiast do niego – jeżeli nic innego nie wynika z przepisów ustawy o spółdzielniach i ich związkach lub statutu spółdzielni – przepisy kodeksu cywilnego.

Powyższy pogląd Sąd Najwyższy podtrzymał w uzasadnieniu uchwały z dnia 6.03.1981r. (...) (OSNC 1981/8/146), gdzie stwierdził, iż ustawodawca przyjął, że prawa i obowiązki stron, związane z wykonywaniem przez członków pracy na rzecz spółdzielni mieszczą się w treści samego członkostwa i, stanowiąc integralny składnik, powstają nie na podstawie zawarcia spółdzielczej umowy o pracę, lecz z mocy samego cywilnoprawnego stosunku członkostwa (art.113 i nast. ustawy). To zaś wyklucza możliwość oceny praw i obowiązków stron w świetle powszechnego ustawodawstwa pracy i wskazuje, że o zakresie, rozmiarze i sposobie wykonywania pracy przez członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych, tudzież o treści ich uprawnień z tym związanych decydują przepisy prawa o spółdzielniach oraz postanowienia statutu.

Na tej samej zasadzie zatrudniani byli członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych od 1.01.1983r. tj. po wejściu w życie ustawy z dnia 16.09.1982r. Prawo spółdzielcze (Dz.U. nr 30 poz.210)

W wyroku z 21.01.2005r. (...) 142/04 (OSNP 2005/17/272) Sąd Najwyższy stwierdził, że praca w charakterze członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie daje prawa do przejścia na emeryturę w wieku niższym niż podstawowy wiek emerytalny z uwagi na zatrudnienie w szczególnych warunkach, o których mowa w art.32 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a przedstawione w art.32 ustawy ograniczenie prawa do wcześniejszej emerytury jedynie do wypadków świadczenia pracy w charakterze pracownika nie jest niezgodne z konstytucyjną zasadą równego traktowania (art.32 Konstytucji RP).

W wyroku Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2009r. I UK 186/09 (OSNP 2011/13-14/189) stwierdzono, że:

1. Przyjęcie pracownika w poczet członków rolniczej spółdzielni produkcyjnej powoduje dorozumiane rozwiązanie dotychczasowego stosunku pracy za porozumieniem stron.
2. Członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie może pozostawać z tą spółdzielnią w pracowniczym stosunku zatrudnienia.
3. Okres wykonywania pracy w charakterze członka spółdzielni nie może zostać zaliczony do okresu, od którego zależy nabycie prawa do wcześniejszej emerytury z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że w przypadku nawiązania z pracownikiem spółdzielni produkcyjnej stosunku członkostwa dochodzi do dorozumianego rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron. Członek tej spółdzielni nie może pozostawać z nią w pracowniczym stosunku zatrudnienia. W rezultacie okres wykonywania pracy w charakterze członka nie może zostać zaliczony do stażu pracowniczego, od którego zależy nabycie prawa do wcześniejszej emerytury.

Uwzględniając powyższe należy wskazać, że ubezpieczony J. K. (1) początkowo od 28.11.1975r. do 19.12.1979r. świadczył pracę na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora koparko – sypcharki. Po przejściu go jako pracownika przez (...) w D. od 20.12.1979r. został członkiem tej Spółdzielni i jego status prawny, ale także faktyczny, uległ zasadniczej zmianie, a podobieństwo do statusu pracownika najemnego, miało charakter jedynie powierzchowny i nie niweczyło stosunku członkostwa jako podstawy świadczenia pracy przez ubezpieczonego. Cecha stosunku pracy w postaci podporządkowania stanowi od początku, tj. od wyodrębnienia prawa pracy z prawa cywilnego, jedną z zasadniczych cech przemawiających na rzecz istnienia stosunku pracy, natomiast jej brak wskazuje na ogół na cywilnoprawny charakter zatrudnienia. Nawiązanie stosunku pracy zobowiązuje pracownika do wykonywania określonego rodzaju pracy na rzecz i pod kierunkiem pracodawcy, z czego wynikają tzw. konstytutywne cechy stosunku pracy odróżniające go od innych stosunków prawnych. Są to: osobiste świadczenie pracy w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy ponoszącego ryzyko związane z zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia. W okresie od 20.12.1979r. do 30.09.1992r. ubezpieczony był jednak członkiem (...) i świadczenie przez niego pracy wynikało wprost ze stosunku członkostwa w spółdzielni, z czym wiązało się nieprzysługujące pracownikowi, prawo do udziału w jej zarządzaniu poprzez organy (...), uczestnictwo

w walnych zgromadzeniach, co ma określony wpływ na sposób organizacji pracy i podporządkowanie w procesie jej świadczenia. Ubezpieczony jako zdolny do pracy członek spółdzielni miał prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w rozmiarze ustalonym corocznie przez zarząd, stosownie do potrzeb wynikających z planu działalności gospodarczej spółdzielni. Był wynagradzany za pracę według zasad obowiązujących członków spółdzielni, Ubezpieczony wykonywał pracę operatora koparko-spycharki i jest zupełnie zrozumiałe, że nie mógł świadczyć tej pracy jako członek (...) w sposób dowolny, lecz miał obowiązek świadczenia pracy w sposób zgodny z interesem Spółdzielni, podporządkowując się osobie kierującej działalnością tego podmiotu. Przedmiotem działalności rolniczej spółdzielni produkcyjnej jest prowadzenie wspólnego gospodarstwa rolnego oraz działalności na rzecz indywidualnych gospodarstw rolnych członków. Spółdzielnia może również prowadzić inną działalność gospodarczą. Wypełnianie tych celów wymaga wspólnego działania przez zakreślanie poszczególnym członkom konkretnych zadań, lecz nie oznacza to, że praca nie jest świadczona wyłącznie na podstawie stosunku członkostwa.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miało ustalenie skutków nawiązania stosunku członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej dla istnienia stosunku pracy. Konieczne jest bowiem rozstrzygnięcie o tym, co stało się z poprzednim stosunkiem pracy. Z tego względu możliwe jest powołanie orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tego problemu w odmiennych okolicznościach faktycznych. Należy przede wszystkim zaznaczyć, że prawa i obowiązki członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych są uregulowane w odmienny sposób praw i obowiązków pracowniczych. Aktem szczególnym regulującym także wykonywanie przez nich pracy jest ustawa z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze. W art. 155 § 1 tej ustawy stwierdza się, że zdolny do pracy członek spółdzielni ma prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w rozmiarze ustalonym corocznie przez zarząd, stosownie do potrzeb wynikających z planu działalności gospodarczej spółdzielni. Zgodnie z art. 156 § 1 ustawy oprócz członków spółdzielnia może zatrudniać także ich domowników. Natomiast zatrudnienie osób niebędących członkami spółdzielni jest regulowane w art. 157 ustawy. Przepis ten stanowi, że spółdzielnia poza członkami i domownikami może zatrudniać stosownie do swoich potrzeb również inne osoby na podstawie umowy o pracę lub na podstawie innego stosunku prawnego, którego przedmiotem jest świadczenie pracy. Tak więc z przepisów tych wynika, że członkowie spółdzielni produkcyjnej i ich domownicy mogą świadczyć pracę na rzecz spółdzielni wyłącznie w oparciu o stosunek członkostwa. Umowa o pracę lub umowy cywilnoprawne mogą zaś być zawierane jedynie z osobami, które nie są członkami rolniczej spółdzielni produkcyjnej. Stanowisko powyższe potwierdzone zostało w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Między innymi w wyroku z dnia 16 listopada 2000 r., I KKN 311/00 (LEX nr 52413) Sąd Najwyższy stwierdził, że pomiędzy członkiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej a spółdzielnią nie zachodzi odrębny od stosunku członkostwa stosunek pracy. W postanowieniu z dnia 9 stycznia 2008 r., III UK 92/07 (OSNP 2009 nr 5-6, poz. 80), Sąd Najwyższy zajął stanowisko, iż uchwała walnego zgromadzenia rolniczej spółdzielni produkcyjnej, że "członkowie będą pracować na takich samych warunkach jak pracownicy" nie może zmienić charakteru prawnego ich zatrudnienia. W uzasadnieniu rozstrzygnięto też wprost, że członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie może świadczyć pracy na podstawie umowy o pracę. Można więc stwierdzić, że choć niektóre prawa i obowiązki związane z wykonywaniem pracy członka spółdzielni mogą być podobne lub identyczne jak wynikające z zatrudnienia pracowniczego, to w sensie formalnoprawnym występują tu zasadnicze różnice. Z tego powodu nie można więc było przyjąć, że kontynuacja wykonywania pracy na tym samym stanowisku, po nawiązaniu stosunku członkostwa w spółdzielni, odbywała się na podstawie nawiązanej wcześniej umowy o pracę. Tym samym okres ten nie mógł zostać zaliczony do stażu emerytalnego, który wymagany jest do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2009r. I UK 186/09)

Także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2012 r. **I UK 384/11** (LEX nr 1212661) stwierdzono, że: okres zatrudnienia w rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie jest zaliczany do pracy w szczególnych warunkach wymaganych do uzyskania wcześniejszej emerytury. Jej członek nie jest bowiem pracownikiem, a tylko on ma prawo do takiego świadczenia.

Sąd Najwyższy zważył m.in, że to ustawodawca wybrał dla członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej inną podstawę zatrudnienia niż umowa o pracę. W art. 155 § 1 Prawa spółdzielczego stwierdza się, że zdolny do pracy członek tej spółdzielni ma prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w rozmiarze ustalonym corocznie przez zarząd, stosownie do potrzeb wynikających z planu działalności gospodarczej spółdzielni. Zgodnie z art. 156 § 1 ustawy, oprócz członków

spółdzielnia może zatrudniać także ich domowników. Natomiast zatrudnienie osób niebędących członkami spółdzielni jest regulowane w art. 157 ustawy. Przepis ten stanowi, że spółdzielnia poza członkami i domownikami może zatrudniać stosownie do swoich potrzeb również inne osoby na podstawie umowy o pracę lub na podstawie innego stosunku prawnego, którego przedmiotem jest świadczenie pracy. Uprzednio obowiązująca ustawa z dnia 17 lutego 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach w art. 113 stanowiła, że zdolny do pracy członek spółdzielni produkcyjnej ma prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w zakresie ustalonym przez statut lub uchwałę walnego zgromadzenia. Przy pracach stanowiących zasadniczy przedmiot działalności gospodarczej, jak również w prowadzonych przez spółdzielnię zakładach przetwórczych i usługowych mogą być zatrudnieni oprócz członków także ich domownicy, inne zaś osoby jedynie dorywczo dla zapobieżenia stratom gospodarczym (art. 114 § 1). Spółdzielnia może zatrudniać czasowo lub na stałe osoby niebędące członkami ani domownikami członków przy wykonywaniu prac wymagających szczególnych kwalifikacji, jakich członkowie nie posiadają (art. 114 § 2). Z przepisów tych wyraźnie wynika wykluczenie umowy o pracę jako podstawy zatrudnienia spółdzielcy w rolniczej spółdzielni produkcyjnej (por. także uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 1988 r., III CZP 32/88, OSNC 1989 Nr 10, poz. 152; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 marca 2003 r., (...) SA/Łd (...), Prawo Pracy 2003 nr 9, s. 42; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2005 r., I UK 312/04, LEX nr 989238 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2009 r., I UK 115/09, LEX nr 558571). Choć niektóre prawa i obowiązki związane z wykonywaniem pracy członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej mogą być podobne lub identyczne jak wynikające z zatrudnienia pracowniczego, to z woli ustawodawcy członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie może świadczyć pracy na podstawie umowy o pracę.

Sąd orzekający w sprawie pogląd powyższy w pełni podziela. W konsekwencji uznał, że skoro ubezpieczony w okresie pracy od 20.12.1979r. do 30.09.1992r. nie miał statusu pracownika, a wykonywał pracę w ramach swoistego stosunku cywilnoprawnego, to okresu tego nie można uznać za okres pracy w szczególnych warunkach. Okoliczność ta wpływa na prawo ubezpieczonego do emerytury, bowiem nie udowodnił on przed Sądem wymaganego do nabycia tego prawa do emerytury okresu pracy w szczególnych warunkach.

W konsekwencji Sąd uznał, że ubezpieczony nie posiada wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach, gdyż nawet po uznaniu okresu od 28.11.1975r. do 19.12.1979r. (4 lata 21 dni) za okres pracy w szczególnych warunkach (wykonywane przez ubezpieczonego prace wymienione są w stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. wykazie A dziale V poz.3 jako prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych) łączny okres pracy w szczególnych warunkach nie wynosi 15 lat a jedynie 5 lat 7 miesięcy i 18 dni (1 rok 6 miesięcy i 27 dni + 4 lata i 21dni).

Z tych motywów Sąd uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu, dlatego też działając na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

S.S.O. Iwona Hansz